

Het geloof en de wandel van het geloof

door: J.N. Darby

Hebreeën 11

In de wereld is een machtig beginsel werkzaam, dat in alle tijden de haat en tegenstand van mensen heeft opgewekt, vanaf Abel tot nu toe! De wereld gaat schijnbaar zijn gang om ons heen. Toch is er te midden van dit alles iets werkzaam, dat de vijandschap en het minachtend oordeel van de wereld opwekt. Dat laat onze geschiedenis zien en die van Kaïn en Abel. Zo is het in alle tijden en landen geweest. Overal is het volk van het geloof het voorwerp geweest van de vijandschap van de mens. Maar God erkent dit volk.

“...anderen ondergingen de beproeving van bespottingen en geselingen; ja zelfs van boeien en gevangenschap. Zij werden gestenigd, in stukken gezaagd, verzocht, met het zwaard vermoord, zij liepen rond in schapenvachten, in geitenvellen, leden gebrek, werden verdrukt, mishandeld - de wereld was hen niet waard -, zij dwaalden rond in woestijnen, bergen, spelonken en de holen van de aarde.” (36-38) Dat is niet de wereld van God. God houdt er zich zo weinig mee bezig, dat, als Zijn eigen kinderen, zij, die Hij erkent, worden bedroefd en mishandeld. Hij niet tussenbeide komt. De wereld heeft God verlaten en God erkent de wereld niet meer. Hetzelfde vinden we terug in de boodschap van de engel aan de gemeente te Smyrna in Openbaring 2:10: *“Zie, de duivel zal sommigen van u in de gevangenis werpen, opdat u op de proef gesteld wordt, en u zult een verdrukking hebben van tien dagen.”* Hoe kan dit? Kon God niet tussenbeide komen? *“Wees trouw tot de dood, en Ik zal u de kroon van het leven geven.”* Er is hoop voor een andere toekomst.

Als een mens met God wil wandelen, moet hij wandelen door het geloof. Hij wandelt te midden van een wereld, waar God niet wordt erkend en waar God niet tussenbeide komt. Een wereld die rijp wordt voor het oordeel. God zendt een getuigenis en in de mate dat wij trouw zijn aan dat getuigenis, zal de vorst van deze wereld ons vervolgen. *“Ik zeg u echter dat Elia al gekomen is, en zij hebben hem niet erkend, maar aan hem gedaan alles wat zij wilden; zo zal ook de Zoon des mensen door hen lijden.”* (Mat. 17:12) Dat is de tijdgeest van deze wereld. In principe is dat het karakter van de wereld. (Ef. 2:2) God kan in Zijn voorzienigheid op een verborgen manier heersen en leiding geven. Het geloof heeft zijn eigen getuigenis en

handhaaft dat. Het geloof weet dat God de wereld niet erkent.

“Wij danken U, Heer, God de Almachtige, die is en die was, dat U uw grote kracht hebt aangenomen en uw koningschap hebt aanvaard. En de naties zijn toornig geworden, en uw toorn is gekomen en de tijd van de doden om geoordeeld te worden en om het loon te geven aan uw slaven de profeten, en aan de heiligen en aan hen die uw naam vrezen, de kleinen en de groten, en om te verderven hen die de aarde verderven.” (Op.11:17,18) Tot dat ogenblik moeten we leven door geloof in de dingen die niet gezien worden.

Dat was in het bijzonder een beproeving voor de Hebreeën. Hun godsdienst was in zichzelf iets zichtbaars. Zij hadden een systeem dat hen leidde. Zij hadden een zichtbare tempel, offerande en priesters enz. Wat de Messias betreft, verwachten zij Hem te zien. Toen zij Hem echt zagen, haatten zij Hem en brachten Hem ter dood. En deze Messias was naar de hemel gegaan. Christenen geworden verloren zij alles wat zij hadden en wonnen niets. Niets tastbaars voor het vlees. Er bestond dus voor hen de voortdurende verzoeking een Messias, die niet gezien werd te verloochenen en terug te keren tot de dingen, die gezien worden.

In Hebreeën 11 laat de apostel zien, dat in de hele geschiedenis van de mens, wie ook getuigenis verkregen had, dit had ontvangen door het geloof. De mensen verklaren ons voor gek. ¹ Het gezag van de heilige is het Woord van God. Van het ogenblik af, dat hij gaat handelen met het oog op een zichtbaar voorwerp, houdt hij op te handelen als een christen. Christus heeft in deze betekenis het leven door het geloof geleefd.

Het leven door het geloof wordt ons hier voorgesteld. Niet het heil of de vrede door het geloof gevonden. Een enkele uitzondering, of die het in zekere zin kan zijn, is Abel. Het geloof wordt hier beschouwd als de kracht, waardoor deze gelovigen wandelen.

¹ Stel u iemand voor die met de grootste volharding zou handelen met het oog op een voorwerp, dat niemand ziet en waarvan niemand geloofd dat het echt bestaat.

In het geloof bestaan twee dingen: het wordt toegepast op de vrede van de ziel en op de kracht voor de wandel. Als ik spreek over geloof, kan ik bedoelen, het geloof in een getuigenis. Bijvoorbeeld, iemand zegt mij iets en ik geloof die persoon. Maar ik kan nog op een andere manier geloof in die persoon hebben. Ik kan in hem mijn vertrouwen stellen. Dikwijls verwarren wij deze beide dingen. Het getuigenis van God moet ik geloven en het vertrouwen op God moet me laten wandelen.

Als ik het getuigenis van God aanneem, heb ik vrede voor mijn hart. Om te kunnen wandelen heb ik nodig op Hem mijn vertrouwen te stellen. Maar ik moet dit vertrouwen op God niet verwarren met het geloof van Zijn getuigenis. Beide dingen worden bij Abraham gevonden. God roept hem en als Hij hem de sterren van de hemel aanwijst, zegt Hij: "Zo zal uw zaad zijn." En Abraham geloofde God. (Gen.15) In het offer van Izaäk, was er niet het aannemen van een getuigenis, maar geloofde Abram in God. (Hebr.11:19)

Maar als zondaar, die mij bewust ben van mijn zonde, hoe kan ik op God vertrouwen? Ik ken Hem als een heilig God, die de zonde haat, hoe kan ik vertrouwen in Hem hebben? Ik durf mij niet voor Hem te stellen, met al mijn zonden. Wie kan mij helpen? Ik kan de heiligheid van God niet ontkennen, ik kan mijn zonde niet wegnemen en ik geloof God. Dat is geen vertrouwen in de macht van God. Als ik Zijn getuigenis aanneem, ontvang ik de vrede in mijn hart. Ik kan geen rust hebben, als ik het bewustzijn heb van mijn zonde, als ik niet weet, dat die zonde mij niet ten laste wordt gelegd. God heeft de zonde gezien, zoals die is, en het helpt mij niet voldaan te zijn over mijzelf, God moet voldaan zijn over mij. Als men probeert tevreden te zijn over zichzelf, ontstaat er strijd in de ziel. Dan heeft men nog niet begrepen dat men een zondaar is, geheel bedorven. Soms laat God toe dat deze strijd enige tijd duurt. Men tracht beter te worden en God laat ons doen. En net zoals wanneer iemand inde modder loopt en een voet optrekt, terwijl de andere voet verder wegzinkt, gaat het van kwaad tot erger. Natuurlijk is daarin een werk van God. Niet dat het voldoening in mij bewerkt. Maar het brengt er mij toe om te zeggen: "Ik ben geheel verloren." Wat werkelijk beantwoordt aan onze behoefte, is de verklaring van het evangelie van het werk van onze Heer Jezus Christus, dat wie in Hem gelooft, gerechtvaardigd is van alle dingen. (Hand.13:38,39) Ik zie, dat God rust in het werk van Jezus met volmaakte voldoening. Christus zegt: "Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen" en God zegt: "Zit aan Mijn rechterhand." (Joh.17; Ps.110; en vergelijk het met Hebr.10:12) Ik heb rust voor mijn ziel, omdat ik zie, dat God absoluut niets tegen mij heeft. Ik geloof het getuigenis van God en ik heb vrede met God.

Iets anders is de wandel door het geloof. Als beproeving komt, als mijn hart gepeild wordt, wat dan ook, niets neemt dit fundament van mijn vrede weg. Ik ben er zeker van dat God mij liefheeft. Dat Hij niets anders is dan liefde. Ik kan dus op Hem vertrouwen. Ik

ken Zijn liefde. Hij heeft me gered, toen ik een zondaar was. Ik kan nu op Hem vertrouwen nu ik Zijn kind ben.

Let op de volgorde waarin deze dingen hier worden voorgesteld.

Door het geloof wordt het onzichtbare even echt en werkelijk alsof het voor onze ogen stond (1) Nog meer, men wordt teleurgesteld in de dingen die gezien worden, maar er is geen teleurstelling door de dingen die de Geest aan het hart meedeelt. "*Door het geloof begrijpen wij dat de werelden door Gods woord bereid zijn.*" (3) Daarna wordt de grondslag meegedeeld waarop het gevallen schepsel tot God kan naderen.

Een beter offer

Wat onderscheidt en kenmerkt de offerande van Abel? Kaïn offerde aan God. Dat had hem arbeid gekost. Het offeren was bij hem niet de daad van een mens zonder godsdienst. Hij offerde aan God. Hij aanbad God en toch werd hij totaal verworpen. Zijn eredienst was gegrond op iets, dat geen geloof was. Als zondaar uit het de hof van Eden verdreven, kwam hij tot God alsof alles in orde was. Er zijn er veel die doen net zoals Kaïn. Zij menen dat zij God eredienst kunnen brengen. Hem hulde kunnen geven. En wat bracht Kaïn? Precies datgene waarop het zegel van de vloek was gedrukt. God had gezegd: "*zo zij het aardrijk om uwentwil vervloekt; en met smart zult gij daarvan eten al de dagen uws levens. Ook zal het u doornen en distelen voortbrengen, en gij zult het kruid des velds eten. In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten.*" (Gen.3:17,18) Dat is het gevolg, waar een mens toe komt, die zich verbeeldt zijn plicht ten opzichte van God te kunnen doen. Hij laat zijn werkelijke toestand geheel buiten beschouwing.

Abel handelt anders. Hij brengt een geslacht lam. Hij nadert tot God door middel van de dood.² Tussen God en hem plaatst hij het getuigenis van een offer, waarin Hij had voorzien, en hij, Abel, offert het door het geloof. Noch voor dat het werk van de Heer Jezus Christus volbracht was, was het geopenbaard, dat het zou volbracht worden. Het is alsof ik bijvoorbeeld tegen iemand die vanwege schulden in de gevangenis zit zeg: "Ik zal je schulden betalen." Alles waarvan wij genieten als van een volbracht werk, was toen een zaak van hoop. "*Hem heeft God gesteld tot een genadetroom door het geloof, in zijn bloed, tot betoning van zijn gerechtigheid wegens het voorbij laten gaan van de zonden die tevoren hadden plaatsgevonden onder de verdraagzaamheid van God; tot betoning van zijn gerechtigheid in de tegenwoordige tijd, opdat Hij rechtvaardig is en hem rechtvaardigt die op grond van geloof in Jezus is.*" (Rom.3:25,26) Wij zien niet vooruit naar een toekomstig offer. Ik heb de belofte..., dat ik uit de gevangenis mag... Ik ben er uit. Wij hebben het getuigenis dat de zaak geschied is en de

² In beginsel door middel van de verzoening van Christus

Heilige Geest is het zegel op dit getuigenis. De Heilige Geest kan geen ander getuigenis aan mijn ziel geven, dan dat alles volbracht is, dat de schuld betaald is, de deur open staat en het werk volbracht is.

In 1 Petrus 1:10-12 wordt over twee dingen gesproken: “over het lijden dat over Christus komen zou en van de heerlijkheid daarna.” Wij bevinden ons tussen beide gebeurtenissen in. De Oud Testamentische heiligen verwachten ze allebei. Maar voor ons is het lijden achter de rug en wij verwachten de heerlijkheid. In de tussentijd is de Heilige Geest gezonden om te getuigen van een verlossing die volbracht is. Die is voor mij geen kwestie van hoop. Ik verwacht niet dat mijn zonden worden uitgewist, maar ze zijn uitgewist. Dat is de grondslag, waarop wij rusten. God rust in het werk van Zijn Zoon. Hij heeft het offer aangenomen en daarin vind ik al mijn vrede.

Een wandel met God

De wandel van Henoeh stelt ons iets anders voor.³ Niet alleen kan ik tot God naderen, dat zegt het geloof mij niet alleen. Maar voortaan is de dood terzijde gesteld. De dood is nu van mij. Zij is niet “de koning van de verschrikking” meer. Alle dingen zijn nu van ons. Het leven is van ons, de dood is van ons, want wij zijn van Christus en Christus is van God. (1Kor.3:21,22)

Bij Henoeh vinden we een wandel met God. Een levenskracht met God en zo'n kracht, dat de dood niet gezien wordt. Het leven van de Zoon van God is ons leven. Zijn dood is niet alleen de kostbare waarheid van een volbracht offer dat vrede aan mijn ziel geeft. Maar alle macht van Satan in de dood is vernietigd.

God laat Satan toe alle mogelijke kwaad te doen. Alles wat de vorst van deze eeuw kon doen, moest Christus verdragen en Hij heeft hem vernietigd. “*Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven.*” (Gal.2:20) “*Daarom hebben wij altijd goede moed, en weten dat wij, zolang wij in het lichaam wonen, niet bij de Heer wonen (want wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen); maar wij hebben goede moed en willen liever ons verblijf in het lichaam verlaten en bij de Heer inwonen.*” (2Kor.5:6-8) Ik verwacht niet “uitgekleed” maar “overkleed” te worden. Als ik sterf, blijft het leven, dat ik bezit, ongeschonden en ben ik inwonend bij de Heer.

Twee dingen worden hier genoemd, die het geloof aanbrengt:

- 1 het verzoeningsbloed, waardoor de zonde is weggedaan.

³ Natuurlijk wordt ieder christen niet opgenomen in de hemel als Henoeh en Elia.

- 2 De levenskracht, die ons doet wandelen, niet alleen als het volk van God, maar met God.

De wereld veroordelen

Het gevolg daarvan is dat de macht van de dood niet meer bestaat en wij zijn verenigd met een levende Christus, zoals we gered zijn door de dood van Christus. In het geval van Abel en ook niet in dat van Henoeh wordt iets gezegd van de “wereld veroordelen.” God getuigt van de gave van de ene en van de ander over de wandel met God. Maar in vers 7 – wij reizen door deze wereld en God heeft ons een getuigenis gegeven over de wereld en wat haar wacht. Dat wil zeggen: een zeker oordeel. “God heeft een dag bepaald, waarop Hij het aardrijk in gerechtigheid zal oordelen door een man die Hij daartoe heeft bestemd, waarvan Hij aan allen zekerheid heeft gegeven door Hem uit de doden op te wekken.” (Hand.17:31) “*Door het geloof heeft Noach, toen hij een Goddelijke aanwijzing ontvangen had over de dingen die nog niet gezien werden, eerbiedig een ark gereed gemaakt tot behoudenis van zijn huis, waardoor hij de wereld veroordeelde en een erfgenaam werd van de gerechtigheid die naar het geloof is.*” (7) – Gewaarschuwd over wat de wereld wachtte, erkende Noach het oordeel en maakt zich één met de heilsweg die God hem had geopenbaard en hij veroordeelt de wereld. Merk op dat het geloof de wereld veroordeelt. Hier is het niet het eenvoudig geloven in een offerande, die redt, of kracht hebben om met God te wandelen. Het geloof verklaart, over de wereld, dat zij geheel van God verwijderd is en dat ze geoordeeld zal worden. Wij hebben het getuigenis van het Woord van God, dat ons zegt, dat het oordeel over deze wereld zal komen.

Sommige christenen, die graag met God zouden wandelen, schrikken er voor terug om met de wereld te breken. Terwijl hij toch naar het getuigenis van God over het oordeel dat de wereld wacht, zo zou moeten leven, dat hij praktisch de wereld veroordeelt. Als wij het geloof van Noach hadden, evenals dat van Abel en Henoeh, zouden we niet kunnen omgaan met de wereld. Het is zeker, dat de Heer Zijn volk heeft gered. Even zeker is het, dat Hij komt om de wereld te oordelen. Terwijl zij, die van Christus zijn, hun deel hebben met Christus en in Christus, zodat, als Hij komt, zij met Hem zullen komen. Even zeker als Christus uit de doden is opgestaan, even zeker is Hij, de Man, die God verordend heeft om de wereld te oordelen, deze tegenwoordige boze eeuw. (Gal.1:4) En even zeker is er geen oordeel voor ons, als wij in Hem geloven.

Dat, waardoor ik weet, dat er een oordeel zal zijn, is hetzelfde waardoor ik weet, dat er voor mij geen oordeel zal zijn. Hoe weet ik, dat er een oordeel zal zijn? Omdat God Christus heeft opgewekt uit de doden. En wat zegt God nog meer over de opstanding van Christus? Dat al mijn zonden weggedaan zijn, omdat Hij opgewekt is tot mijn rechtvaardiging.

Onvoorwaardelijk

Dan spreekt Paulus over een ander onderwerp, namelijk, het kader en de praktische openbaring van de kracht van het geloof. Dat gaf Abraham kracht. Hij vertrouwde om het zo maar eens te zeggen, blindelings op God. Dat is niet maar een getuigenis aannemen, maar onvoorwaardelijk vertrouwen in God. Als u zegt: als ik maar de gevolgen wist, als ik zo zou handelen, dan zou ik God vertrouwen, dan doen we niet zo als Abraham. We moeten gaan zonder te weten waar we heen gaan, omdat we vertrouwen hebben in Hem die ons leidt. God zal voldoende licht geven om de eerste stap te doen, zonder te kunnen onderscheiden wat de tweede is. Maar als we de hoek om zijn, zullen we zien, wat zich aan de andere kant bevindt.

Daarna, als wij een stap gedaan hebben, zullen we ervaren, dat de Heer ons nooit op aarde tevreden stelt. Hij zegent ons, maar hij stelt ons niet tevreden. Toen Abraham in het land kwam, dat later zijn erfenis zal worden, wat heeft hij toen ontvangen? Niets. Hij blijft altijd een vreemdeling. Daar kan ons natuurlijk hart niet tegen en veroorzaakt dikwijls teleurstelling. Wij hebben zo vaak onze eigen gedachten over onze hoop voor de toekomst en soms houden we ons bezig met wat we over 20 jaar zullen doen, terwijl God ons in Zijn rust zal brengen.

Alles ligt voor ons

God leidt Abraham in het land en begint daarna zijn gedachten te richten op een ander vaderland. Abraham leeft heel dicht bij God en staat op een geloofsstandpunt dat verheven genoeg is om te zien, dat alles nog vóór hem ligt. De Heer openbaart zich aan hem in de gemeenschap, Hij spreekt met hem, ontvouwt hem Zijn raadsbesluiten en Abraham aanbidt. – Abraham heeft zijn tent en zijn altaar – God doet hetzelfde met ons: Hij maakt van ons gelovigen; Hij leidt ons naar het land van de belofte en toont ons, dat alles nog vóór ons ligt. Nu is het nog niet de tijd om te rusten. De wegen van God worden duidelijker voor ons. Wij hebben het voorrecht vreemdelingen en reizigers met God te zijn en wij zullen dat blijven, totdat we thuis zullen komen in het Vaderhuis.

Waar staat u, wat dit betreft? Kunt u naar waarheid zeggen: mijn thuis, waar mijn hart naar uit gaat, is daar waar God is. Ik heb geen ander en ik zoek ook geen ander thuis.

Er bevindt zich niets tussen ons en God. Geen zonde tussen ons en Hem, anders zou Christus daar niet zijn. Want Hij is daar, omdat Hij de zonde heeft weggedaan. De zonde en Christus kunnen zich niet tegelijkertijd voor God bevinden. Kunt u daarom zeggen, dat u rust op de Heer Jezus Christus? Of spant u zich nog in om iets te regelen, die al geregeld is? Geve de Heer u Zijn getuigenis te geloven en vertrouwen te hebben in Zijn kracht!

Wat het geloof kenmerkt is, dat het op God rekt, niet alleen ondanks de moeilijkheden, maar ondanks de onmogelijkheid. Het geloof maakt zich niet ongerust over de middelen. Het rekt op Gods belofte. In de ogen van de natuurlijke mens kan het lijken alsof de gelovige voorzichtigheid ontbreekt. Niettemin, vanaf het ogenblik, dat het gaat om de middelen, die het de mens gemakkelijker maken, handelt God niet meer, is het niet meer het werk van God, men vertrouwt op de middelen. Als het voor de mens onmogelijk is, moet God wel tussenbeide komen en dat openbaart zich des te meer, op goede en rechte weg, als God kan doen wat Hij wil. Het geloof doet een beroep op Zijn wil en op niets anders. Het houdt geen rekening met de middelen of met de omstandigheden. Het raadpleegt om het zo te zeggen nooit vlees en bloed. Als het geloof zwak is, steunen we gauw op uitwendige middelen, zelfs in het werk Gods. Laten we er om denken: Als dingen gedaan kunnen worden door de mens, is er geen behoefte aan geloof, omdat er geen behoefte meer is aan de kracht van de Geest. Christenen doen veel en bereiken weinig. Waarom?

Belijden

Vers 13-17. Niet alleen wordt gezegd, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren, maar zij beleden het. Soms wil men nog wel godsdienstig zijn in het hart, maar zonder er over te spreken. Dan is er geen geloofskracht. Als wij erkennen, dat de wereld verloren en geoordeeld is, als onze hoop in de hemel is, moet er noodzakelijk op volgen, dat wij denken en handelen als mensen, die vreemdelingen en bijwoners zijn op aarde. Dat zal zich moeten openbaren in heel ons leven. Als het hart al in de hemel is blijft er niets over dan het te laten zien. Dat houdt een openlijk en duidelijk getuigenis voor Christus in. Zouden wij tevreden zijn met een vriend, die ons niet zou willen kennen als de omstandigheden moeilijk waren? De christen die zich verbergt, is een slecht christen. Als we Jezus zien door het geloof, omhelzen we de dingen die wij van ver gezien hebben. We houden ons niet meer bezig met het land waar we uit zijn gegaan. Ons hart is bezig met wat vóór ons ligt. Als er zich moeilijkheden voordoen op de weg en onze genegenheden zijn niet op Jezus gericht, neemt de wereld spoedig ons weer in bezit. Paulus had niet gehandeld in een ogenblik van opwindning om zich dadelijk daarop te berouwen. Hij is vervuld van Christus en hij acht alle dingen schade te zijn. (Fil.3:8)

De standvastigheid van het hart laat zien, dat de genegenheden van een Christus voorwaarts worden gedragen, dat zijn hoop hemels is en God schaamt zich niet hun God genoemd te worden.

Er is vlees of er is geloof. Het is onmogelijk, dat men tussen beide kan blijven staan. De christen moet zich uitstrekken naar wat hemels is. Zich aansluiten bij de wereld, om zich te bedienen van het christendom om de wereld te verbeteren, is een aardse zaak. Dat is niet het doel van God. God wil ons met de hemel

verenigen. Het is of de hemel zonder de wereld of de wereld zonder de hemel. Hij die de stad bouwt kan niet willen dat wij tussen beide aarzelen. De wens naar een beter vaderland is de wens van een natuur, die helemaal hemels is.

Vast houden

Vers 17-19 Abraham hield vast aan de beloften, meer dan aan natuurlijke genegenheden. De kracht van de beproeving voor hem bestond in het aanwijzen door God van Izaäk als het aangenomen zaad, waaraan de beloften verbonden waren. God houdt Abraham tegen en bevestigt hem de beloften over het zaad. Als we gehoorzamen, verkrijgen we kennis van Gods wegen, die wij anders niet zouden hebben gekregen. Het ongeloof doet ons verliezen, vreugde, kracht, geestelijk leven, we weten niet meer waar we staan.

Gods plan

Vers 24-26. het vleeselijk hart bedient zich van de voorzienigheid van God⁴ tegen het leven door het geloof. De voorzienigheid brengt de dochter van Farao bij het kind Mozes. Te midden van de wijsheid van de wereld, aan het hof van Farao, heeft de voorzienigheid hem geplaatst. Menselijk gesproken zou je denken om zijn invloed te gebruiken voor Israël. Maar het eerste wat het geloof hem laat doen, is alles te verlaten. Het is mogelijk, dat hij in staat was geweest om Israël te helpen, door zijn invloed. Maar dan had Israël in de slavernij in Egypte moeten blijven. Het geloof is “onvoorzichtig”, toch heeft het die eeuwige voorzichtigheid, die op niets anders dan op God rekt. Het onderscheidt wat van de Geest is. Want wat niet van Geest is, is niet uit het geloof, is niet van God. Als Mozes op die manier bij deze voorzienigheid gebleven was, en wij op dezelfde manier bij de voorzienigheid blijven, dan is dat in de grond, de genietingen van de zonde wensen. We hebben dan de wereld lief en we steunen liever op de omstandigheden dan op God. Dat is geen juiste voorzienigheid, als tenslotte de mens verloren gaat.

Mozes schijnt zelf te verzwakken door de smaad van het volk van God in een slechte toestand te verkiezen. Hij kon het zien in een treurige toestand. Maar het geloof verenigt het volk van God met de beloften van God en beoordeelt het niet naar zijn toestand, maar naar de gedachte van God. Krachtig tegen het kwaad, rekt Mozes op God, wat het volk betreft.

Uitgaan

Vers 27. De wereld wil ons laten geloven, dat we goede christenen zijn als we handelen en wandelen als

⁴ Je zou voor de voorzienigheid ook kunnen lezen de “omstandigheden”

alle andere mensen. Tot de heerlijkheid geroepen, moet het geloof Egypte verlaten, want daar heeft God Zijn heerlijkheid niet gevestigd. Zich op zijn gemak voelen in de wereld, is zich niet op zijn gemak voelen in de hemel. “Want al wat in de wereld is... .. is niet uit de Vader, maar is uit de wereld.” (1Joh.2:16) De wereld uitgaan, als de wereld ons buitensluit, is geen geloof. Dat laat alleen maar zien, dat het onze wil was om daar te blijven zo lang we maar konden. Het geloof handelt naar de belofte van God en niet omdat het door de wereld is weggejaagd. Mozes zag de “Onzichtbare” en dat ondersteunde hem. Als we de tegenwoordigheid van God verwerklijken is Farao niets meer. Niet dat de omstandigheden minder gevaarlijk zijn, maar God is daar. In Zijn gemeenschap worden de omstandigheden de gelegenheid voor een vreedzame gehoorzaamheid. Jezus drinkt de beker – Petrus trekt het zwaard. Wat gehoorzaamheid openbaart bij Jezus is een steen des aanstoots voor Petrus. Waar geen gemeenschap is, is zwakheid en besluiteloosheid.

Vers 30 Op het geluid van de bazuinen, nadat het volk zeven keer rond de stad gelopen heeft, zijn de muren van Jericho gevallen. De dingen, die laag en verachtelijk schijnen, zijn het niet, als ze voor de Heer gedaan worden. (2Sam.6:20) Voor het geloof zijn de muren niets, even weinig als de Rode Zee en de Jordaan.

Zonder onderscheid

Vers 31. Wie zou gedacht hebben dat Rachab in deze wolk van getuigen zou worden opgenomen? Toch erkent zij God, door het geloof. Het geloof hecht geen belang aan het onderscheidt onder de mensen. Het geloof zegt, dat God rijk is aan barmhartigheid tegenover allen, die Hem aanroepen. Er bestaat geen verschil, omdat allen gezondigd hebben. Te midden van de moeilijkheden neemt ze haar plaats in bij het volk van God.

Geloofsvertrouwen wordt openbaar in het geheel van het christelijk leven. De christenen brengen zichzelf vaak in moeilijkheden, omdat ze hun eigen krachten meten met de beproeving, in plaats van uitsluitend op God te rekenen. Zij kunnen zo tot een zeker punt geraken. De een brengt zijn familie naar voren, een ander spreekt over de toekomst,⁵ in de verschillende levensbelangen betekenen onze redeneringen alleen maar: “Ik heb geen geloof dat op God rekt.” Het geloof ziet geheel alleen op God. De verplichting leidt altijd tot moeilijkheden. Maar dan heb ik de troost te kunnen zeggen: “God is daar” en dus is de overwinning zeker. Zonder die tegenwoordigheid te erkennen en te zien, is er iets in mijn gedachte sterker dan God. Dat eist een volmaakte en praktische onderwerping van de wil.

⁵ Als iemand geen geloof heeft, is het enige, wat we voor hem kunnen doen, bidden voor hem.

Als de kinderen van God trouw zijn, kan God ze in de beproeving en in moeilijkheden brengen, om te laten zien, wat in hen, niet van de Heilige Geest is. Hij kan ook veroorloven, dat het kwaad zijn loop heeft en ons op de proef stellen, opdat we zouden begrijpen, dat het voorwerp van het geloof zich niet op aarde bevindt en dat wij ook zien, dat God, zelfs in de moeilijkste omstandigheden kan tussenbeide komen, zoals Hij deed in de offerande van Abraham en in de opstanding van Lazarus.

De mens ziet niets boven de omstandigheden die hem omringen. Bij de omstandigheden blijven stilstaan, is ongeloof. *“Want uit het stof komt het verdriet niet voort, en de moeite spuit niet uit de aarde.”* (Job5:6) Satan staat achter de moeilijkheden om onze blik daarop te richten. Maar op de achtergrond staat God om onze eigen wil te breken.

Oorsprong: [Le Messager Évangélique 1937-303](#)

Titel: [La foi et la marche de la foi](#)